

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/71/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4315201110
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4315201110.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a členiek senátu JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Sone Vackovej v spore žalobkyne: SPRÁVA BYTOV LIPNÍK s.r.o., so sídlom 935 21 Tlmače, Československej armády 18/47, IČO: 50 278 916, zastúpenej: JUDr. Ľuboš Noskovič, advokát so sídlom 821 08 Bratislava, Líščie nivy 7, IČO: 42 269 695, proti žalovanému: BYTREAL Tlmače, s.r.o., so sídlom 935 21 Tlmače, Kotlárska 2, IČO: 34 100 733, zastúpenom: JUDr. Jana Ondrášiková, advokátka so sídlom 934 01 Levice, Bernolákova 12, IČO: 51 738 597, o splnenie povinnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 04. júla 2019 pod č.k. 13 Cb 27/2015-241 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že pôvodná žalobkyňa SVB DOHODA so sídlom 935 21 Tlmače, Slovanská 39, IČO: 42 367 093, podala voči žalovanému žalobu o splnenie povinnosti, na základe ktorej sa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť do 15 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť kompletne vyúčtovanie služieb v spojení so správou bytového domu, tvorbu fondu prevádzky, údržby a opráv, zdôvodnil opodstatnenosť a účel čerpania z tohto fondu za obdobie od 01.01.2014 do 30.04.2014 individuálne pre každého vlastníka bytu, zaslal kompletnú - originálnu dokumentáciu o správe za sporné obdobie správy a originálne výpisy účtov vlastníkov za celé obdobie správy predsedovi terajšieho spoločenstva SVB DOHODA na uvedenej adrese a je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania. Písomným podaním zo dňa 24.02.2017 SPRÁVA BYTOV LIPNÍK s.r.o. Tlmače, súdu písomne oznámila, že nastala zmena v osobe žalobkyne, nakoľko Spoločenstvo vlastníkov bytov DOHODA so sídlom 935 21 Tlmače ukončilo činnosť a novým správcom a žalobcom je spoločnosť SPRÁVA BYTOV LIPNÍK s.r.o., ktorého konateľom je P. a spoločnosť má uvedený bytový dom v správe od termínu 01.01.2017. Preto uznesením zo dňa 05.01.2018 č. k. 13Cb/27/2015-113 podľa § 80 ods. 1, 2, 3 CSP rozhodol tak, aby do konania vstúpila nová žalobkyňa SPRÁVA BYTOV LIPNÍK, s.r.o. so sídlom 935 21 Tlmače, Československej armády 18/47, IČO: 50 278 916, na miesto pôvodnej žalobkyne SVB DOHODA, so sídlom 935 21 Tlmače, Slovanská 39, IČO: 42 367 093. Ďalej citoval vyjadrenia strán sporu a ustanovenia § 137 CSP, § 1 ods. 1 Zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (účinného od 01.03.2012 do 30.09.2014), § 6 ods. 1,2 Zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (účinného od 01.03.2012 do 30.09.2014), § 7 ods. 1 Zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (účinného od 01.03.2012 do 30.09.2014), 7a ods. 1 Zákona č.

182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (účinného od 01.03.2012 do 30.09.2014) , § 7b ods. 1,2 Zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (účinného od 01.03.2012 do 30.09.2014, § 7d ods. 1 Zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (účinného od 01.03.2012 do 30.09.2014) , § 8a ods. 1, 2 ,3 4 Zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (účinného od 01.03.2012 do 30.09.2014), § 8a ods. 6 Zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (účinného od 01.03.2012 do 30.09.2014) a žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú. Uviedol, že pôvodná žalobkyňa SVB DOHODA sa domáhala splnenia povinnosti od žalovaného podľa § 137 písm. a) CSP, konkrétne sa domáhala v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov voči predchádzajúcemu správcovi (žalovanému) vydania časti písomnej dokumentácie týkajúcej sa správy bytového domu. Základným predpokladom podania žaloby o vydanie veci je existencia žalobcovho vlastníckeho práva k týmto veciam. Pôvodná žalobkyňa sa domáhala v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov voči predchádzajúcemu správcovi (žalovanému) vydania časti písomnej dokumentácie týkajúcej sa správy bytového domu. Na podanie takejto žaloby však pôvodná žalobkyňa nemá aktívnu vecnú legitimáciu, pretože nie je nositeľom tvrdeného hmotného práva (vlastníckeho práva k uplatňovaným hnutelným veciam). Nie je v hmotnoprávnom vzťahu so žalovaným titulom zmluvy o výkone správy a ani zo zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov jej takéto oprávnenie (zastupovať vlastníkov bytov pri uplatňovaní ich nároku proti predchádzajúcemu správcovi bytového domu) nevyplýva (§ 8a ods. 2 zákona ukladá správcovi po ukončení výkonu správy odovzdať písomnú dokumentáciu vlastníkom bytov a nebytových priestorov). Z uvedeného dôvodu len vlastníkom bytov a nebytových priestorov patrí právo domáhať sa vydania predmetnej písomnej dokumentácie. Ďalej uviedol, že pôvodná žalobkyňa SVB DOHODA pri podávaní žaloby nepredložila žiadnu listinu, ktorou by ju vlastníci bytov a nebytových priestorov splnomocnili na podanie žaloby na splnenie povinnosti vydať písomnosti týkajúce sa správy domu. Nepredložila žiadnu písomnú zmluvu o výkone správy a údržby uzavretú podľa § 8a zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ktorá bola uzavretá medzi SVB DOHODA 935 21 Tlmače a vlastními bytov a nebytových priestorov. Preto sa úspešne nemôže domáhať, aby jej žalovaný vydal písomnosti ohľadne správy bytového domu. Splnomocnenie na podanie žaloby vlastními bytov a nebytových priestorov jej nebolo dané ani v zmysle uznesenia schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov konanej dňa 13.01.2014.

Dňa 15.06.2017 bola pôvodná žalobkyňa SVB DOHODA „v likvidácii“ so štatutárnym orgánom P. B. - likvidátor vymazaný zo spoločenstva z registra spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov bez právneho nástupcu. Absencia aktívnej vecnej legitimácie pôvodnej žalobkyne SVB DOHODA má za následok, že žiadne právo v súvislosti s týmto konaním nemohlo prejsť na žalobkyňu. Preto žalobu zamietol, hoci vyhovel návrhu, aby do konania na miesto doterajšej žalobkyne SVB DOHODA so sídlom Slovanská 39, 935 21 Tlmače, IČO: 42 367 093 vstúpila nová žalobkyňa SPRÁVA BYTOV LIPNÍK s.r.o. so sídlom Československej armády 18/47, 935 21 Tlmače, IČO: 50 278 916.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný mal v konaní plný úspech, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Žalobkyňa podala proti rozsudku v zákonnej lehote odvolanie. Odvolanie zdôvodnila z dôvodov:

1. Súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP).

2. Konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP).

3. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP).

4. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

Nestotožnila sa s názorom súdu prvej inštancie o nedostatku jej vecnej aktívnej legitimácie žalobkyňu. Uviedla, že prezentovaný záver súdu o výlučnej aktívnej vecnej legitimácii vlastníkov bytov a nebytových priestorov vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ustanovenie § 8a ods. 2 ZoVB sa má vykladať v tom zmysle, že okrem vlastníkov bytov a nebytových priestorov má byť osobou, ktorej svedčí právo zodpovedajúce povinnosti predchádzajúceho správcu, aj osoba správcu, resp. spoločenstva vykonávajúceho správu po pôvodnom správcovi, alternatívne, že osobou, ktorej svedčí právo zodpovedajúce povinnosti predchádzajúceho správcu, je výlučne osoba správcu, resp. spoločenstva vykonávajúceho správu po pôvodnom správcovi alternatívne, že ZoVB sa má vykladať v tom zmysle, že žalobkyňa konala už v čase podania žaloby vo svojom mene a na účet vlastníkov bytov /

nebytových priestorov za analogickej aplikácie ustanovenia § 8b ods. 1 ZoVB a aplikácie ustanovenia § 8b ods. 2 b), d) ZoVB v znení účinnom v čase podania žaloby.

Citovala ustanovenie § 8a ods. 2 ZoVB v znení účinnom ku dňu vzniku povinnosti žalovaného z ktorého je zrejmé, že správca má viacero povinností, ktoré sú naviazané napr. na určitý termín opakujúci sa v ročnom intervale alebo na termín ukončenia výkonu správy jeho osobou. Citované ustanovenie však pri jednotlivých povinnostiach diferencuje medzi osobami, ktorým svedčia jednotlivé práva voči povinnostiam správcu. Zatiaľ čo pri niektorých povinnostiach zákonodarca explicitne uviedol ako osoby oprávnené vlastníkov bytov / nebytových priestorov v bytovom dome alebo správcu resp. spoločenstvo ako osoby, v prospech ktorých sú vedené účty v banke. Pri iných povinnostiach v osobe oprávnenej zákonodarca mlčí, neuvádza osobu, ktorej svedčí právo na plnenie voči pôvodnému správcovi.

Z hľadiska použitia metód výkladu právnej normy konajúci súd nemohol dospieť k záveru o nedostatku jej aktívnej vecnej legitímácie pri použití ktoréhokoľvek výkladového postupu. Citovala z rozhodnutí ÚS SR Pl. ÚS 33/97. , sp. zn. III. ÚS 341/07, z uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 M Cdo 22/2010.

Ďalej citovala § 8a ods. 3 ZoVB v znení účinnom v čase vzniku povinnosti žalovaného, ktoré jasne preukazuje potrebu správcu / spoločenstva priamo disponovať dokumentáciou spojenou s výkonom správy (aby mohol včasne a efektívne vykonávať správu), nie vlastníkov bytov.

Citovala § 6 ods. 1 ZoVB: majúc za to, že zákon taxatívne ustanovuje subjekty, ktoré môžu vykonávať správu bytového domu. Na zabezpečenie riadnej správy bytového domu je nevyhnutné, aby bola dokumentácia týkajúca sa správy bytového domu primárne odovzdaná subjektu vykonávajúcemu správu, ktorým môže byť v zmysle ZoVB výlučne správca alebo spoločenstvo, nie vlastníci bytov. Ďalej citovala ustanovenie § 9 ods. 6 ZoVB účinné v čase vyhlásenia rozsudku, ktoré už jasne precizovalo povinnosť predchádzajúceho správcu / spoločenstva dokumentáciu „odovzdať novému správcovi, predsedovi založeného spoločenstva alebo na tento účel poverenému vlastníkovi bytu alebo nebytového priestoru v dome celú dokumentáciu týkajúcu sa správy domu.

V závere namietala postup súdu prvej inštancie, ktorý konal so žalobkyňou za čas od začatia konania v roku 2015 až doposiaľ ako s účastníkom konania. Ak mal pochybnosti o aktívnej vecnej legitímácii mal postupovať v súlade s § 161 CSP a v prípade neodstránenia podmienky konania konanie zastaviť. Namiesto toho nedôvodne a ne hospodárne pokračoval, čím porušil jej ústavné právo podľa čl. 46 Ústavy SR - právo na súdnu ochranu a s tým spojené právo na spravodlivý súdny proces. V závere uviedla, že ZoVB sa má vykladať v tom zmysle, že už v čase podania žaloby bola oprávnená podať žalobu vo svojom mene. Konala na účet vlastníkov bytov / nebytových priestorov za analogickej aplikácie ustanovenia § 8b ods. 1 ZoVB v znení účinnom v čase podania žaloby. ZoVB v znení účinnom v čase podania žaloby bližšie neupravovalo obsah právnych vzťahov medzi spoločenstvom, vlastníkmi ako aj tretími osobami. Na tieto vzťahy možno aplikovať ustanovenia upravujúce obsah vzťahov správcu, vlastníkov bytov a tretích osôb. Z hľadiska účelu a z obsahového hľadiska nemôže byť medzi výkonom správy spoločenstvom vlastníkov bytov a správcom ako právnickou resp., fyzickou osobou - podnikateľom žiadny rozdiel. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 04.07.2019, č. k. 13Cb/27/2015-241 zmenil tak, že podanej žalobe vyhovie v celom rozsahu a žalobkyňu prizná nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Pokiaľ odvolací súd rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 04.07.2019, č. k. 13Cb/27/2015-241 nezmení, navrhla ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov konania.

3. Žalovaný podal písomné vyjadrenie k odvolaniu. Stotožnil sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, jeho dôvodmi a napadnutý rozsudok žiadal ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie žalobkyne považoval za špekulatívne, bezpredmetné a účelové. Uviedol, že nie je možné, aby žalobkyňa modifikovala výklad ustanovenia § 8a zákona č. 182/1993 Z.z. ňou tvrdenými dôvodmi. Citované ustanovenie presne definuje subjekty, ktorým pripadajú jednotlivé práva a povinnosti. Jej argumentácia spočívajúca v porušení práva na súdnu ochranu je irelevantná. Nedostatok aktívnej legitímácie namietala počas celého konania. Nevyjadril sa k časti odvolania namietajúcu aplikáciu novely zákona č. 182/1993 Z.Z. platnú od 01.11.2018.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku - zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobkyne podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, súc viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 219 ods. 3 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je opodstatnené. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil .

5. Zákonom č. 160/2015 z 21. mája 2015 nadobudol účinnosť od 01.07.2016 nový Civilný sporový poriadok.

Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konanie začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia toho zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

Z tohto ustanovenia vyplýva, že nová právna úprava sa použije na všetky konania začaté aj pred účinnosťou zákona.

6. Odvolací súd skúmal vadu konania namietanú žalobkyňou spočívajúcou v porušení práva na súdnu ochranu a porušení práva na spravodlivý súdny proces.

Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viaceré samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016. Žalobkyňa namietala postup súdu spočívajúci v zamietnutí žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, postup súdu v konaní, ktorý mal postupovať podľa § 161 CSP a v prípade neodstránenia podmienky konania, konanie zastaviť. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa nerozlišuje medzi spôsobilosťou byť účastníkom konania a vecnou legitímáciou strán sporu.

7. Podľa § 161 ods. 1 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Spôsobilosť byť účastníkom konania, označovaná aj ako procesná subjektivita, je základnou podmienkou občianskeho súdneho konania a spočíva v existencii spôsobilosti určitého subjektu mať procesné práva a povinnosti. Táto podmienka konania musí byť splnená tak na strane žalobkyne, ako i na strane žalovaného, a to v priebehu celého súdneho konania. Súd skúma splnenie tejto podmienky ex

offo nielen po začatí konania, ale i v ďalšom konaní. V prípade nedostatku tejto podmienky konania ide o neodstrániteľnú prekážku konania, po zistení ktorej, súd konanie zastaví. Tento nedostatok nemožno odstrániť podľa § 129 CSP, pretože nejde o vadu podania, spočívajúcu v jeho nesprávnosti alebo neúplnosti. Spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, inak len ten, komu u zákon priznáva (§ 61 CSP).

8. Ustanovenie § 161 CSP ukladá súdu skúmať splnenie podmienok konania a pri nedostatku procesnej podmienky vyzvať strany na ich odstránenie. Medzi procesné podmienky na strane strany sporu patria procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, povinnosť zastúpenia, spôsobilosť byť zástupcom a plnomocenstvo zástupcu strany.

Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 192/2004 citovaný v uznesení ústavného súdu III. ÚS 473/2017). Podľa rozsudku najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2 Cdo 205/2009 z 29. júna 2010 „Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobkyni ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobkyne), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal.

Prvostupňový súd správne žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobkyne, pretože dospel k záveru o nedostatku jej hmotno právneho oprávnenia uplatňovať požadovaný nárok. Preto námietka žalobkyne, že ju mal vyzvať na odstránenie väd konania a po ich neodstránení konanie zastaviť, je nesprávna.

9. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na nepreukázaní nalievavého právneho záujmu na podanej žalobe a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne. Žalobkyňa v odvolaní namietala zdôvodnenie rozhodnutia v časti aktívnej legitímácie. Ako bolo vyššie uvedené, vecná legitímácia strany sporu je daná v hmotnom práve. Preto súd prvej inštancie správne skúmal, či bola žalobkyňa oprávnená podať žalobu. Správne citoval ustanovenia zákona č. 182/1993 Z.z. (platný do 30.09.2014) a správne ich interpretoval na daný skutkový stav. Žalobkyňa namietala gramatický výklad zákona, s ktorým sa odvolací súd nestotožnil, pretože ustanovenie § 8a ods.2 výslovne hovorí o odovzdaní správy a vyúčtovania vlastníkom bytov. Ustanovenie §8b ods. 1 písm. c), d) upravovalo povinnosti správcu samostatne a v mene vlastníkov bytov a na ich účet konať pred súdom len pri vymáhaní náhrady škody a vymáhaní vzniknutých nedoplatkov. Odvolací súd dáva do pozornosti stranám rozhodnutia NS SR 7 Cdo 278/2014 zo 04.11.2015, 3 Cdo 180/2008 z 01.01.2009, 6 Cdo 133/2018 z 23.04.2019 zaoberajúce sa legitímáciu strán v konaní pred súdom podľa zákona č. 182/1993 Z.z..

10. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol 04.07.2019. Žalobkyňa v odvolaní namietala prijatú novelu zákona č. 182/1993 Z.z. v § 9 ods. 7, ktorý znie:

(7) Spoločenstvo a správca sú povinní vykonávať správu domu samostatne v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Spoločenstvo a správca vo vlastnom mene zastupujú a konajú na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov orgánom verejnej moci; toto zastupovanie trvá, ak sa v konaní pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci nepreukáže rozpor záujmov spoločenstva alebo správcu so záujmom zastupovaných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome.

Dôvodová správa k zákonu udáva, že správca alebo spoločenstvo sú od účinnosti novely povinní tiež:

- evidovať a uchovávať všetky prijaté rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome vrátane zápisníc zo zhromaždení, schôdzí vlastníkov a výsledkov písomných hlasovaní vrátane hlasovacích listín,
- viesť zoznam a dokumentáciu súdnych sporov týkajúcich sa domu,
- umožniť vlastníkovi bytu a nebytového priestoru v dome na požiadanie nahliadnúť do dokladov týkajúcich sa správy domu alebo čerpania fondu prevádzky, údržby a opráv, robiť si z nich výpisy, odpisy a kópie alebo môžu na náklady vlastníka bytu a nebytového priestoru v dome vyhotoviť z nich kópie,
- uplatňovať práva vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome vyplývajúce zo zodpovednosti za vady domu, spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, spoločných nebytových priestorov, príslušenstva, pozemku zastavaného domom a príslušného pozemku voči tretím osobám,
- doterajšie spoločenstvo alebo doterajší správca v prípade zániku zmluvy o spoločenstve alebo zmluvy o výkone správy alebo ak správca alebo spoločenstvo končia svoju činnosť, najneskôr v deň zániku zmluvy alebo v deň skončenia činnosti predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome správu o svojej činnosti týkajúcej sa tohto domu a previesť zostatok majetku vlastníkov na účtoch v banke na nový účet domu zriadený novým správcom alebo novým spoločenstvom,
- doterajšie spoločenstvo alebo doterajší správca v prípade zániku zmluvy o spoločenstve alebo zmluvy o výkone správy alebo ak správca alebo spoločenstvo končia svoju činnosť v rovnakej lehote zároveň odovzdať novému správcovi, predsedovi založeného spoločenstva alebo na tento účel poverenému vlastníkovi bytu alebo nebytového priestoru v dome celú dokumentáciu týkajúcu sa správy domu, najmä dodávateľské zmluvy, pracovné zmluvy a poisťné zmluvy, účtovné doklady, technickú dokumentáciu domu, vyúčtovania úhrad za plnenia a vyúčtovania fondu prevádzky, údržby a opráv, zápisnice a rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ako aj ďalšie dokumenty nevyhnutne potrebné pre riadny výkon správy domu novou osobou,
- riadiť sa rozhodnutím vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome o výbere dodávateľa, ak nejde o zabezpečenie odborných prehliadok a skúšok technického zariadenia, ktoré je správca povinný vykonávať pri správe domu.

11. Citovaná novela v prechodných ustanoveniach k úpravám účinným od 01.11.2018, kedy zákon nadobudol účinnosť nemá k týmto ustanoveniam prechodné a záverečné ustanovenia. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť rozdiel medzi nepravou a pravou retroaktivitou, ktorým sa zaoberá napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Szd 1/2010 zo dňa 29. septembra 2011: „K definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty (PL. ÚS 16/95). Nie každá retroaktivita je však nezlučiteľná s princípmi, na ktorých je budovaný právny štát. V teórii a praxi sa rozlišuje tzv. pravá a nepravá spätná účinnosť (retroaktivita) právnych predpisov. Význam tohto rozlišovania je založený na skutočnosti, že pokiaľ sa pravá retroaktivita v zásade odmieta ako nezlučiteľná s obsahom princípu štátu, nepravá retroaktivita sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci. Pri pravej retroaktivite zákonodarca v novom právnom predpise neuzná práva alebo povinnosti založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršieho (predchádzajúceho) právneho predpisu. O pravú retroaktivitu ide napr. vtedy, keď neskorší právny predpis so spätnou účinnosťou (s dopadom do minulosti) upravuje vzťahy, ktoré vznikli v minulosti. V dôsledku toho nastáva stav, v rámci ktorého účinnosť neskoršieho právneho predpisu nastáva skôr ako jeho platnosť (skôr, než začal existovať). Pri nepravej retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúcnosti prinesie určité zmeny aj tých práv (alebo povinností), ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy“. Okrem toho v právnom štáte platí princíp prezumpcie ústavnosti - len Ústavnému súdu Slovenskej republiky prislúcha vysloviť, či určitá norma alebo jej časť, či ustanovenie, je ale nie je v dôsledku obsiahnutej pravej - neprípustnej - retroaktivity - protiústavná a teda v právnom štáte neprípustná.

Ústavný súd vo vzťahu k prechodným (intertemporálnym) ustanoveniam vo svojej doterajšej judikatúre okrem iného uviedol, že «... slúžia na riešenie vzťahu novej a starej právnej úpravy, tvoria tzv. „intertemporálne“ právo, ktoré ustanovuje, či platí stará právna úprava alebo nová právna úprava a aký je vzájomný vzťah týchto dvoch právnych úprav. Prechodné ustanovenia však okrem toho môžu obsahovať aj ustanovenia, ktoré majú časovo obmedzenú platnosť a pôsobia do budúcnosti bez vzťahu k „starej“ právnej úprave. Takýto obsah prechodných ustanovení predpokladá aj čl. 6 legislatívnych pravidiel tvorby zákonov schválených uznesením Národnej rady Slovenskej republiky 18. decembra 1996 č. XXX a uverejnených v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 19/1997 Z. z. v súvislosti s úpravou systematiky členenia zákonov» (PL. ÚS 126/07). V súvislosti s riešením vzťahu novej a starej úpravy musí zákonodarca vždy venovať osobitnú pozornosť tomu, aby nezvolil také legislatívne riešenie, ktoré by umožnilo ústavne neprípustnú formu spätného pôsobenia právnych noriem.. Nepravú retroaktivitu v prípadoch, ak existujú „závažné dôvody všeobecného záujmu, ktoré si môže vyžiadať alebo odôvodniť prelomenie zásady zákazu spätnej pôsobnosti v prospech slobodnej tvorby právnej úpravy zo strany zákonodarcu“ (PL. ÚS 3/00) považuje za ústavne prípustnú [aj s poukazom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, napr. Q. v. Austria, rozsudok z 19. 12. 1989 (bod 51)], aj keď ju nepovažuje za štandardný vstup do existujúcich právnych vzťahov (napr. PL. ÚS 28/00, PL. ÚS 25/05). Pravú retroaktivitu ústavný súd spravidla vymedzuje ako stav, v ktorom nová právna úprava neuznáva oprávnenia a povinnosti založené právnymi vzťahmi len *lex priori* (napr. PL. ÚS 37/99), alebo stav, keď zákon dodatočne a pozmeňujúco zasahuje do už právne uzavretých minulých skutkových a právnych vzťahov (práva a povinnosti) (PL. ÚS 3/00). Za nepravú retroaktivitu ústavný súd považuje stav, v ktorom nová právna úprava nevytvára žiadne právne účinky smerujúce pred deň nadobudnutia účinnosti, avšak kvalifikuje tie právne úkony, ku ktorým došlo ešte pred nadobudnutím jej účinnosti, v dôsledku čoho môže dôjsť k zmene alebo zrušeniu tých právnych účinkov, ktoré boli predtým späté s ich uzavretím (PL. ÚS 38/99). O nepravú retroaktivitu ide aj v prípade, ak zákon uzná skutkové podstaty alebo právne skutočnosti, ktoré vznikli počas účinnosti skoršieho zákona, súčasne však prináša určité zmeny právnych následkov, ktoré s nimi súvisia, pokiaľ tieto právne následky v čase nadobudnutia účinnosti tohto nového zákona ešte nenastali (PL. ÚS 3/00). Pri posudzovaní ústavnej akceptovateľnosti legislatívnej zmeny, ktorá má charakter nepravé retroaktivity, ústavný súd berie tiež do úvahy aj to, či v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci dôjde prijatím novej právnej úpravy k výraznému zhoršeniu doterajšej právnej pozície dotknutých osôb (či už fyzických, alebo právnických), pretože v takomto prípade je nová právna úprava minimálne v napätí s princípom ochrany legitímnych očakávaní, keďže bez adekvátneho verejného záujmu nesmie byť do budúca arbitrárne zhoršená právna pozícia jednotlivca (m. m. pozri napr. PL. ÚS 3/09 alebo PL. ÚS 11/2010). Ústavný súd v súvislosti s ústavnou akceptovateľnosťou retroaktívneho pôsobenia právnych noriem tiež zohľadňuje, či nezasahujú neprípustným spôsobom do ochrany legálne nadobudnutých práv (napr. PL. ÚS 38/99). Ústavný súd taktiež zohľadňuje, či v posudzovanom prípade nedošlo k náhlejšiemu zmenu pravidiel, ktoré sú z ústavnoprávneho hľadiska spravidla veľmi citlivé a spravidla priamo súvisiace s kategóriami retroaktivity, ochranou legálne nadobudnutých práv a legitímnym očakávaním, ktorého účelom je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci (m. m. PL. ÚS 10/06). Na legitímne očakávania ústavný súd nazerá aj v kontexte generálneho princípu právneho štátu fixovaného v čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorého integrálnou súčasťou je aj princíp právnej istoty a ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok (m. m. II. ÚS 48/97, PL. ÚS 37/99, PL. ÚS 49/03, PL. ÚS 25/00, PL. ÚS 1/04, PL. ÚS 6/04 atď.). Ústavný súd ale zároveň zdôrazňuje, že legitímne očakávanie nemožno v modernom právnom štáte stotožňovať so zákazom zmeny právnej úpravy, ale s potrebou toho, aby zákonodarca pri zmenách právnej úpravy volil také spôsoby, ktoré budú v čo najväčšej miere zohľadňovať fakt, že adresáti právnych noriem boli dosiaľ nútení prispôbovať svoje správanie existujúcej právnej úprave (m. m. PL. ÚS 19/08).

12. Z uvedeného vyplýva, že pravá retroaktivita znamená, že nová právna úprava môže zmeniť aj právne následky (práva a povinnosti), ktoré vznikli za platnosti skoršej právnej úpravy (nový zákon pôsobí aj na minulú dobu).

Nepravá retroaktivita znamená, že právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou nového zákona sa upravujú skoršou (zrušenou) právnou normou a právne vzťahy vzniknuté za účinnosti novej právnej úpravy sa posudzujú podľa novej právnej normy. To znamená, že nová právna úprava akceptuje vznik práv a povinností podľa skoršej právnej úpravy, avšak upravuje (niekedy inak) práva a povinnosti, ktoré v pôvodnom vzťahu vzniknú za platnosti novej právnej úpravy. V civilnom procese sa rešpektuje zásada, že nová právna úprava nemôže odňať už nadobudnuté práva (*iura quaesita*), teda akékoľvek hmotné právo, ktoré je v prospech osoby, ktorá mala právo nadobudnúť. Vzťahy vzniknuté za platnosti starého práva sa spravujú zásadne týmto právom až do účinnosti nového práva. Po účinnosti sa však riadia

právom novým. O nepravom spätnom pôsobení hovoríme vtedy, keď nový zákon nariaďuje, že má byť použitý i na staré právne pomery už založené, ale iba do doby, keď začína pôsobnosť nového zákona.

13. Žalovaný namietal neprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie majúca za to, že na daný skutkový stav mal aplikovať novelu zákona č. 182/1993 Z.z. platnú v čase rozhodovania súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa s jeho názorom nestotožnil. Žalobkyňa uplatnila nároky vzniknuté do účinnosti novely a do jej účinnosti podala žalobu. Nová právne úprava nemôže spôsobiť zmenu v jej postavení. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie II.ÚS 302/2019 z 26. marca 2019, z ktorého vyplýva záver: „Nositeľmi hmotného práva, o ktorom sa koná, boli podľa predošlej, ako aj aktuálnej právnej úpravy vlastníci bytov, správca vždy bol a je len zástupcom - zmenou právnej úpravy správca len nadobudol procesné právo (popri vlastníkoch bytov ako nositeľoch hmotných práv) tento hmotnoprávny nárok vlastníkov bytov uplatňovať vo vlastnom mene.

Ústavný súd, vychádzajúc z charakteru zmeny zákona č. 182/1993 Z. z., ako aj zo znenia § 80 ods. 1 CSP, považuje výrok o pripustení zmeny subjektov na strane žalobcu v danej procesnej situácii z viacerých dôvodov za arbitrárny. V prvom rade sa krajský súd dostatočne nevenoval skutočnosti, že zmenu právnej úpravy síce v okolnostiach veci možno považovať za právnu skutočnosť, ale nie takú, ktorá by vyžadovala vyhovieť navrhovanej zmene subjektov v zmysle § 80 ods. 1 CSP. Z hľadiska hmotného práva nedošlo k prevodu ani prechodu práv na strane žalobcov (vlastníkov bytov), o ktoré v konaní ide (nároky z bezdôvodného obohatenia), preto je možné konštatovať, že vlastníci bytov sú aj naďalej nositeľmi hmotného práva,

o ktorom sa v konaní koná a rozhoduje. Predmetnou zmenou právnej úpravy len došlo k zmene postavenia správcu ako zákonného zástupcu vlastníkov z priameho zástupcu na nepriameho zástupcu vlastníkov bytov. Inými slovami, došlo len k prechodu procesného oprávnenia si úspešne tento hmotnoprávny nárok uplatňovať za vlastníkov bytov na správcu. To však podľa názoru ústavného súdu neznamena, že vlastníkov bytov po účinnosti novely zákona č. 182/1993 Z. z. už nemožno považovať v zmysle hmotného práva za aktívne vecne legitimovaných v predmetnom spore [aj s poukazom na judikatúru (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 193/2014 zo 6. júna 2016, strana 7, tretí odstavec) v zmysle ktorej oprávnenie správcu pri výkone správy majetku vlastníkov bytov vymáhať nároky v ich mene nevyklučuje, že samotní vlastníci bytov nemôžu tieto nároky vymáhať sami].

Z uvedeného nazerania na hmotnoprávne a procesné postavenie vlastníkov bytov, ako aj správcu v posudzovanej veci vyplýva, že nositeľmi hmotného práva, o ktorom sa koná, boli podľa predošlej, ako aj aktuálnej právnej úpravy vlastníci bytov, správca vždy bol a je len zástupcom. Zmenou právnej úpravy správca len nadobudol procesné právo (popri vlastníkoch bytov ako nositeľoch hmotných práv) tento hmotnoprávny nárok vlastníkov bytov uplatňovať vo vlastnom mene.“

Rovnaké závery boli prijaté ústavným súdom v rozhodnutí I.ÚS 428/2019 zo dňa 29.10.2019.

14. Ústavný súd SR v náleze PL ÚS 38/99 z 23. júna 1999 uviedol, že tam, kde sa neskorší právny predpis dotkne budúcej právnej existencie raz nadobudnutých práv, je potrebné uznať, že ide o výnimku z ochrany nadobudnutých práv. Subjekty právnych vzťahov by mali mať istotu, že tie právne úkony, ktoré boli uzavreté v súlade s právnou úpravou platnou v čase ich uzavretia, nebudú neskoršou právnou úpravou kvalifikované spôsobom, ktorý môže viesť až k strate ich právnej účinnosti. Ústavný súd v rozhodnutí citoval z nálezu sp.zn. PL ÚS 78/92 bývalého ÚS Českej a Slovenskej federatívnej republiky, že “princípy právneho štátu, právnej istoty vyžadujú každý možný prípad retroaktivity zakotviť *expressis verbis* v ústave, resp. v zákone a vyriešiť s tým spojené prípady tak, aby nadobudnuté práva boli riadne chránené.“

15. Súdom prvej inštancie správne posúdil nedostatok vecnej aktívnej legitimácie žalobkyne. Odvolací súd sa s jeho názorom stotožnil. Jej námietka spočívajúca v neposúdení aktívnej legitimácie po prijatí novely zákona č. 182/1993 Z. z. platnej od 1.11.2018 nie je dôvodná. Súdom prvej inštancie pri každej citácii zákona č. 182/1993 Z. z. uviedol, že na daný stav aplikoval ustanovenia zákona platného v čase od 1.3.2012 do 30.9.2014. Z toho vyplýva, že aplikoval právnu normu platnú v čase vzniku právnych vzťahov strán a nemal dôvody zaoberať sa novelou zákona. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Stotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej aktívnej legitimácie v čase začatia konania .

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods.1 a § 262 OSP tak, že žalovanému úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania

v plnom rozsahu. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vydaným vyšším súdnym úradníkom.

Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).